

Versek

[Látó, 2011. november]

szálfákat

újból és újból visszatérek
magamat utazom be a világ
már nem embernek való

tutajnak szálfákat éveimet
összekötözöm életrajzzal
éles sziklapart örvények zátonyok

közt leáldozóban a nap
viharfelhők gyűlnek tömörülnek
ereszkedem a tomboló léthe vizén

egyre közelebb sorsom
könyörtelen kinyilatkoztatásához
eltört madárszárny lecsüng az éj

meg se született

kijárok a szamosra mint
a szajna partra
valamikor hajók
jöttek-mentek egészen
fel budára és pestre

meg se született
fiamra emlékezem

kedvem kormozott
üvegén át nézem
a naplementét hogy
nekem is legyen valakim
örökbe fogadom magam

meg se született
fiamra emlékezem

lakatlan ház vagyok
kóválygok a kiszáradt
kertben bedőlt kapuk
kerítések semmit sem érzek

meg se születet
fiamra emlékezem

nem értek a zenéhez
botfülem van nem értek
az élethez selejt minden
sejtem homoksivatag
pusztaságánál csak szívem
kopársága rémesebb

meg se született
fiamra emlékezem

meg ne tudják

hová hurcoltak az évek
bent vagyok a sűrűjében
merre menjek merre
út ösvény semerre

élninemtudásom unalom
parfümével befröcskölve
testem a hajnal kikezdte
hangyabolyt fölpiszkálok

magam órákig tart ébredésem
végeszakadatlan az elmúlás
kusza mozdulatait
gyakorlom nem az életét

kiürültem lelkem őgyeleg
templom egere testamentumom
elégetem hogy itt jártam
soha meg ne tudják

ég celofánján

ősz van a kertben
ősz van álmaimban
levelek bekötött szemmel
jaj nélkül hullanak

megöregedtem egyetlen
éjszaka ki ismer rám
éjszaka rongyával
tömték be a szám

hold mászkál az ég
celofánján idegesítően
mint egy bogár

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Simonfy József

Látó Szépirodalmi Folyóirat